

JACK HOBSON-DUPONT: A BENZO KÖNYV

5.FEJEZET

AZ ELSŐ ÖTLETEM

A brutálisan hideg tél kezdett enyhülni miközben folytattam az átállást a Xanaxról Valiumra, ami összesen egy hónapig tartott. Napsütéses napokon a hátsó tornácra ültem csak hogy megtörjem a létezésem monotonitását, ami általában abból állt hogy ültem a kandalló előtt egy paplanba csavarva, folyamatosan bökdöstem a fadarabokat, vagy ültem a székemben a számítógép előtt miközben olyan információkat kerestem az interneten amik segíthetnek nekem. A tűz az éjszaka folyamán mindig elaludt azalatt a néhány óra alatt amíg aludtam, így amikor felkeltem mindig éreztem a szükségét a melegre hogy egyáltalán életben maradjak. A hőmérséklet a faházamban általában csak pár fokkal volt fagypont felett reggelente, ami a tűzifa aprítását és a tűz meggyújtását egy automatizált őrületté tette, amit gyakran kocogó fogakkal és remegő kezekkel csináltam. Ennélfogva azok a napok amik elég melegek voltak ahhoz hogy bebugyolálva üljek a hátsó teraszon fürdőzve a napfényben nagy megkönnyebbülés volt a lehangolóan hideg tél elleni küzdelemből.

Ahogy egyre kevésbé voltam képes ellátni a dolgaimat az előző ősszel, szinte mindent elhanyagoltam ami előzőleg az életemet jelentette. Abbahagytam az üzleti tevékenységemet a testvéremmel, befejeztem a webes tervezést és tanácsadói vállalkozásomat, és abbahagytam a rutinszerű karbantartást a házamon. Egyszerűen csak nem tudtam megbirkózni velük, és energiám sem volt ahhoz hogy bármi mást csináljak azon kívül hogy ülök a tűz előtt és próbálok eljutni egyik pillanatról a másikra. Az elszigetelődésem szinte teljes volt. A fiam az utolsó évét töltötte a gimnáziumban és én inkább elkerültem mert nem akartam hogy egy ilyen legyengült, lepusztult állapotban lásson. Az egyetlen ember aki látott belőlem valamennyit a feleségem volt. Ő minden este főzött vacsorát – ami nagy kincs volt a számomra – de gyakran nem volt energiám ahhoz hogy fenntartsak egy beszélgetést, ezért inkább csendben ettünk.

Mivel nem volt elég erőm a felelősségeim ellátásához, így egyszerűen csak nem vettem őket figyelembe. Vettem egy régi típusú Airstream utazó lakókocsit és azt újítottam fel, de ez a projekt is abbamaradt. A lakókocsi a házunk keleti oldala mellé volt leparkolva, de átlógott a szomszédomék telkére és tudtam hogy csinálnom kell valamit vele mielőtt ő és a családja idejön a nyáron. A gondolat egy állandó idegeskedést jelentett a számomra. A kérdés az volt, hogy mit tudnék tenni?

A saját telkem elég kicsi, a hátsó kertet sövények veszik körül. Egy nap, ülve a napban a hátsó teraszon, tétlenül bámulva a hátsó kertet, ez jutott eszembe, "Tudod, ha a fenyőfa nem lenne ott a sarokban, akkor be tudnám húzni a lakókocsit a telkem déli szélé mentén és a cédrusfáktól nem lehetne látni." És ez volt az első valódi ötlet az elmúlt több mint egy hónapban.

Az hogy úgy nézzek a fenyőfára, ami a telkünkhez tartozott amióta megvettük, mintha nem lenne ott – na ez volt az igazi kreatív gondolkodás és probléma megoldás. Addig a pillanatig nem voltam képes ilyen ötletek kigondolására. Ehelyett a

gondolkodásom inkább egy dühös racionalitás volt mialatt az interneten talált információkat vizsgáltam és mérlegettem hogy hatással lehet-e az állapotomra. Egy hónapba telt hogy összeszedjem az energiát ahhoz hogy kivágyjam azt a durva öreg fenyőfát és elvigyem az Airstream lakókocsimat, de a legfontosabb dolog az volt hogy újra képes voltam ötletekre. Lassan, ahogy a Valium felváltotta a Xanaxot a szervezetemben, az esztétikai képességeim is helyreálltak. Ahhoz még nem volt erőm, akaratom vagy lelkesedésem hogy újra élvezzem a festményeimet, de legalább el tudtam mondani hogy mit ábrázolnak. Ezek voltak a legelső jelei annak hogy valóban meggyógyulhatok abból ami történt velem.

Forrás: <http://www.thebenzobook.com/>